

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.282/2022/3.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Muszka Sándor Ügyvédi Iroda (CÍM, ügyintéző: dr. Muszka Sándor ügyvéd) által képviselt FELPERES (CÍM) felperesnek -, a dr. Gaál Zsolt ügyvéd (CÍM) által képviselt II. RENDŰ ALPERES (CÍM) II. rendű alperes ellen vezető tisztségviselő marasztalása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2022. szeptember 28-án meghozott 11.G.40.059/2022/17. számú ítéletével szemben a felperes részéről 18. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság keresetet részben elutasító ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét pedig megváltoztatja és mellőzi az ítéletből az „– amennyiben a Debreceni Ítéltábla Gpkf.IV.30.239/2021/3. számú végzésével elrendelt 130 363 173.- (százharmincmillió-háromszázhatvanháromezer-százhetvenhárom) Ft vagyoni biztosíték nem fedezi – úgy” rendelkezést.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12 700 (Tizenkettőezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg az állam javára – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára 48 000 (Negyvennyolcezer) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket, amely az ítélet meghozatalának dátumát követő 60. napon esedékes. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a II. rendű alperes mint kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 17. sorszámu ítéletével kötelezte a II. rendű alperest, hogy – „amennyiben a Debreceni Ítéltábla Gpkf.IV.30.239/2021/3. számú végzésével elrendelt 130.363.173.- (százharmincmillió-háromszázhatvanháromezer-százhetvenhárom) Ft vagyoni biztosíték nem fedezi – úgy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 130.205.515.- (százharmincmillió-kétszázötezer-ötszázötvenöt) Ft tőkét, valamint azután 2013. március 14. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot, valamint 1.000.000.- (egymillió) Ft perköltséget”.

[2] Kötelezte továbbá a II. rendű alperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság külön felhívására 150 000 forint le nem rótt illetéket. Kimondta, hogy a II. rendű alperes felelőssége az I. rendű alperessel egyetemleges.

[3] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes a KFT „felszámolás alatt” (a továbbiakban: adós) vezető tisztségviselőivel, F.K. I. rendű alperessel, a II. rendű alperessel és a perben nem álló K.F.-el szemben megállapítási pert indított. A keresetében „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv) 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy a felszámolás alatt álló társaság fizetéseképtelenségével fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezető tisztségviselők ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal egyrészt az adós vagyona 210 531 000 forinttal csökkent, másrészt az ő mint hitelező követelésének kielégítését 130 363 173 forint összegben megghiúsították. Kérte, hogy a bíróság a Cstv. 33/A. §-ának (2) bekezdése alapján az alpereseket kötelezze egyetemlegesen 130 363 173 forint összegű vagyoni biztosíték letétbe helyezésére.

[4] A Debreceni Törvényszék a 11.G.40.130/2020/70. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, valamint a vagyoni biztosíték letétbe helyezése iránti kérelemnek sem adott helyt. A Debreceni Ítéltábla a Gpkf.IV.30.239/2021/3. számú végzésében ez utóbbi végzést részben megváltoztatta és kötelezte F.K.-t, a jelen per I. rendű alperesét és a II. rendű alperest, hogy 30 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen a Debreceni Törvényszék Gazdasági Hivatala letéti számlájára 130 363 173 forint vagyoni biztosítékot. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét is részben megváltoztatta és megállapította az I. rendű alperesnek és II. rendű alperesnek mint az adós vezető tisztségviselőinek az egyetemleges felelősségét a felperes 130 363 173 forint összegű hitelezői követelése teljes mértékben történő kielégítésének megghiúsításáért.

[5] A felperes a 2022. március 25-én előterjesztett marasztalásra irányuló keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest és a II. rendű alperest 130 205 515 forint tőke és annak 2013. március 14-étől a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatának a megtérítésére. Az I. rendű alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő, így az elsőfokú bíróság a 2022. július 6-án jogerőre emelkedett bírósági meghagyással a kereseti kérelemben foglaltak szerint kötelezte őt.

[6] A II. rendű alperes az ellenkérelmében a tőkekövetelést elismerte, azonban a késedelmi kamat mértékét vitatta, illetve a perköltséget mérsékelte összegben kérte megállapítani. (Az elsőfokú bíróság az ítéletének [7] bekezdésében helytelenül rögzítette, hogy a II. rendű alperes a tőkekövetelést is vitatta volna.)

[7] Az elsőfokú bíróság tájékoztatta a feleket, hogy az eljárás az I. rendű alperessel szemben – a kibocsátott bírósági meghagyás jogerőre emelkedésére tekintettel – befejeződött és a per a felperes, valamint a II. rendű alperes között folyt tovább.

[8] Az elsőfokú bíróság a keresetet a tőkekövetelés tekintetében teljes egészében alaposnak ítélte, mert azt a II. rendű alperes sem vitatta. „A teljesség igényével megjegyezte”, hogy a vagyoni biztosíték nyújtása, amelyet a megállapítási per során rendelt el a bíróság, a marasztalási perben figyelembe veendő, azaz a hitelező pernyertessége esetén a marasztalási

összeget a letétbe helyezett összegből kell kifizetni, ugyanis kizárólag a nyújtott vagyoni biztosítékot meghaladó összeg megfizetésére kötelezhető a vezető tisztségviselő [Kúria 1/2022. (IV.20.) KK-PK kollégiumi vélemény (a továbbiakban: KK-PK kollégiumi vélemény)].

[9] Rámutatott arra is, hogy a Kúria Polgári Kollégiumának „A vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni felelőssége” tárgykörben felállított joggyakorlat-elemző csoportja 2016.El.II.JGY.G.2. számú összefoglaló véleménye A.IV.4. pontjában kifejtettek szerint, ha a vezető tisztségviselő marasztalásáról dönt a bíróság, úgy a marasztalási összeget a vagyoni biztosítékból kell fedezni, csak az ezt meghaladó marasztalási összeg megfizetésére kell a vezető tisztségviselőt kötelezni. Az adott ügyben a II. rendű alperes és a felperes úgy nyilatkozott, hogy vagyoni biztosíték letétbe helyezése az alperesek részéről nem történt, ezért a keresetben foglalt teljes marasztalási összeg megfizetésére kötelezte az elsőfokú bíróság a II. rendű alperest. Figyelemmel azonban arra, hogy hivatalból tudomása volt arról, hogy az alperesek önkéntes teljesítésének elmaradása folytán – a felperes kérelmére – a meghatározott cselekmények végrehajtására irányadó szabályok szerint velük szemben végrehajtást rendeltek el a biztosíték nyújtására és ez az eljárás folyamatban van, ezért az elsőfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy az esetlegesen időközben letétbe helyezett összeg a marasztalási összeget csökkentheti.

[10] Ez ellen az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak részbeni megváltoztatását úgy, hogy az ítélet rendelkező részéből mellőzze az ítéltábla az „– amennyiben a Debreceni Ítéltábla Gpkf.IV.30.239/2021/3. számú végzésével elrendelt 130.363.173.- Ft vagyoni biztosíték nem fedezi – úgy” kitételt, és feltétel nélkül kötelezze a II. rendű alperest a tőke és annak kamatai, valamint a perköltség megfizetésére.

[11] Másodlagosan azt kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét úgy változtassa meg, hogy annak indokolását egészítse ki azzal, hogy kinek milyen módon, mikor és ki felé kell igazolnia a Debreceni Ítéltábla végzésével elrendelt vagyoni biztosíték teljes vagy részleges megfizetését, illetve meg nem fizetését.

[12] Kérte a másodfokú perköltségében is marasztalni a II. rendű alperest, az ügyvédi munkadíját pedig „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.23.) IM rendelet (a továbbiakban: Ukr.) 3. §-ának (3) és (5) bekezdései alapján számította fel azzal, hogy áfa körbe tartozik.

[13] Elsősorban hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete – a marasztalási összeg megfizetésére előírt feltétel tekintetében – túlterjed a kereseti kérelmen és az ellenkérelmen, ezért sérti „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 342. §-ának (1) bekezdését, amely szerint az érdemi döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, az ellenkérelmen és a beszámítási kérelmen, ugyanis sem ő, sem a II. rendű alperes nem hivatkozott a vagyoni biztosíték miatti feltételre.

[14] Másodsorban hivatkozott arra, hogy sem jogszabály, sem az elsőfokú bíróság által megjelölt KK-PK kollégiumi vélemény nem írja elő, hogy az elrendelt vagyoni biztosíték nyújtása miatt a marasztalási perben hozott ítéletnek egy feltételt kellene tartalmaznia.

[15] Harmadlagosan azzal érvelt, megállapítható volt, hogy sem az I. rendű, sem a II. rendű alperes nem teljesített a vagyoni biztosíték nyújtására vonatkozó végrehajtása iránti eljárásban, és szerinte az elsőfokú bíróság részéről előírt feltétel az ítélet végrehajthatóságát is befolyásolhatja azáltal, hogy további jogvitát eredményezhet annak kérdése, hogy a marasztalási összeg megfizetéséhez szükséges feltételt kinek, mikor, milyen módon és ki felé kell igazolnia, így ezt pótolni kell az ítéletben. Hangsúlyozta, hogy a vagyoni biztosíték

jogintézményéből levezethető, hogy ő nyilvánvalóan nem tarthat igényt kétszeres megtérítésre, mert az jogalap nélküli gazdagodáshoz vezetne.

[16] A másodlagos fellebbezési kérelmének indokaként arra hivatkozott, hogy a Pp. 346. §-ának (4) és (5) bekezdéseit sértette meg az elsőfokú bíróság, mert a jogi indokolásban nem tért ki arra, hogy a rendelkező részben szereplő feltételt kinek, mikor, milyen módon és ki felé kell igazolnia. Véleménye szerint ezt a II. rendű alperesnek kellene igazolnia. Amennyiben az elsődleges fellebbezési kérelme nem alapos, kérte az ítélet indokolását kiegészíteni a feltétel magyarázatával.

[17] A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[18] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-a alapján – az (1) bekezdésében foglalt feltételek hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el.

[19] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy a Pp. 341. §-ának (1) bekezdésében szabályozott, az ítélet teljességének elve miatt az elsőfokú bíróságnak a felperes keresetét a megítélt kamat feletti mértéket meghaladóan, a rendelkező részben is el kellett volna utasítania, ugyanis az elsőfokú bíróságnak ez a döntése kitűnik az ítélete indokolásának [16] bekezdéséből. Emiatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét mint a keresetet részben elutasító ítéletet bírálta felül.

[20] Megállapította az ítéltábla, hogy a felek nem terjesztettek elő fellebbezést az ítéletnek a II. rendű alperest marasztaló és a keresetet a kamatmérték tekintetében részben elutasító részei ellen, ezért ezek a rendelkezések a Pp. 358. §-ának (5) bekezdése alapján (rész)jogerőre emelkedtek. Az ítéltábla erre tekintettel csak a fellebbezéssel érintett körben bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése szerint.

[21] A fellebbezés alapos.

[22] Az elsőfokú bíróság az ítélete rendelkező részében a megállapítási keresetben megjelölt teljes összeg megtérítésére kötelezte a II. rendű alperest a felperes javára. Ugyanakkor az ítéltábla megállapítása szerint a felperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy indokolatlan az elsőfokú bíróság ítéletében írt az a feltétel, hogy ha a vagyoni biztosíték nem fedezi a követelést, csak akkor kell megfizetnie a marasztalási összeget. Egyrészt azért, mert az érdemi döntés – a Pp. 342. §-ának (1) bekezdése alapján – nem terjedhet túl a tőkekövetelés megfizetését feltétel nélkül elismerő II. rendű alperes ellenkérelmén, másrészt ez nem olyan rendelkezés, amelyről a bíróságnak hivatalból kellett volna döntenie [Pp. 342. § (2) bekezdés].

[23] A vagyoni biztosíték nyújtása hasonló jogintézmény mint „A bírósági végrehajtásról” szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 185. §-ának a) pontjában szabályozott biztosítási intézkedés, azon belül is a pénzkövetelés biztosítása.

[24] A Vht. 200. §-ának (1) bekezdése pedig kimondja, hogy a biztosítási intézkedés hatálya addig tart, amíg a biztosítandó követelés teljesítése érdekében a kielégítési végrehajtást nem rendelték el. A (2) bekezdés szerint pedig a biztosítási intézkedés végrehajtása során elvégzett

foglalás hatálya kiterjed a követelés teljesítése érdekében elrendelt kielégítési végrehajtásra. Erre figyelemmel, amennyiben az elsőfokú ítélet meghozatalát követően a vagyoni biztosíték nyújtására elrendelt meghatározott cselekményre folyó végrehajtási eljárásban mégis történik behajtás a végrehajtó részéről, akkor az ott elvégzett végrehajtási cselekmények hatálya kiterjed a követelés teljesítése érdekében elrendelt kielégítési végrehajtásra is. A Vht. szabályainak analóg alkalmazásával az ott behajtott összeget figyelembe kell venni a kielégítési végrehajtásnál. Emiatt szükségtelen volt rendelkeznie az elsőfokú bíróságnak az ítéletében arról, hogy csak abban az esetben köteles a II. rendű alperes megfizetni a marasztalási összeget, ha a nyújtott vagyoni biztosíték azt nem fedezi, ez ugyanis a végrehajtási eljárásra tartozó kérdés.

[25] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes fellebbezési kérelmének megfelelően, a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta és mellőzte a feltételre történő utalást.

[26] A fellebbezés eredményre vezetett, ezért a II. rendű alperes a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes részéről felszámított és az Ükr. 3. §-a (3) és (5) bekezdéseinek megfelelően megállapított, a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban álló másodfokú perköltséget, amelyre az ítéltábla az Ükr. 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján felszámította az általános forgalmi adót is.

[27] A II. rendű alperes köteles továbbá megfizetni a Pp. 101. §-ának (1) bekezdése és 102. §-ának (1) bekezdése alapján „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. §-a (3) bekezdésének c) pontja és 46. §-ának (1) bekezdése alapján megállapított 48 000 forint fellebbezési illetéket is, amelynek a megtérítésére kötelezte őt az ítéltábla „A polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről” szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet – 2023. január 1-jétől, a 26/2022. (XII.6.) IM rendelettel módosított – 3. §-a (2) bekezdésének megfelelően.

[28] Az egyes adótörvények módosításáról” szóló 2022. évi XLV. törvény 70. §-ával megállapított Itv. 78. §-ának (4) bekezdése szerint a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napon válik esedékessé. Tájékoztatja a bíróság a II. rendű alperest, hogy ha mint fizetésre kötelezett, az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesz eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Debrecen, 2023. február 9.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke – előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró